

HỒI THỨ MƯỜI BỐN

BỐN CÔ GÁI MỞ CUỘC ĐIỀU TRA

Lục Tiểu Phụng nói:

-Dù người không nói thì ta cũng biết lần này ai đến kiếm người.

Tư Không Trích Tinh đáp:

-Công tử biết là chuyện của công tử. Tại hạ không nói là việc của tại hạ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Người nói vậy tức là bất luận ta biết hay không người cũng chẳng chịu nói chứ gì ?

Tư Không Trích Tinh đáp:

-Đúng thế !

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tại sao bây giờ người lại biến đổi chủ ý đem chuyện bí mật này nói với ta ?

Tư Không Trích Tinh thở dài đáp:

-Công tử mạo hiểm dẫn thân vào đồng lửa để cứu tại hạ, suýt nữa cháy sạch cả lông mày thì khi nào tại hạ lại nỡ ăn cắp người bạn của công tử ?

Lục Tiểu Phụng nói:

-Theo lời người thì dù là việc trộm cắp cũng phải có đạo lý hay sao ?

Tư Không Trích Tinh đáp:

-Công tử nói đúng !

Thượng Quan Đan Phụng không nhịn được lớn tiếng hỏi:

-Nếu người không nghĩ đến đạo nghĩa thì liệu người có ăn cắp được ta đem đi thật không ?

Tư Không Trích Tinh ngạo nghễ đáp:

-Cô nương đừng quên tại hạ là vua ăn cắp. Trong thiên hạ chẳng có cái gì là tại hạ không đánh cắp được.

Thượng Quan Đan Phụng cười lạt hỏi:

-Ta muốn nghe kế hoạch người chuẩn bị đánh cắp ta ra sao ?

Tư Không Trích Tinh hỏi lại:

-Cô nương có nghe tên bán thuốc cao dán nào đem bí mật độc môn của họ nói cho người khác biết không ?

Thượng Quan Đan Phụng đáp:

-Không có chuyện đó.

Tư Không Trích Tinh nói:

-Thế thì điều bí mật độc môn của tại hạ cũng chẳng thể cho cô nương hay được.

Thượng Quan Đan Phụng trợn mắt lên nói:

-Mười tên mặt rỗ có đến chín là phường quái ác. Ta xem chừng nhất định người cũng là một tên rỗ mặt ?

Tư Không Trích Tinh trợn mắt lên hỏi:

-Ai bảo thế ?

Thượng Quan Đan Phụng đáp:

-Ta bảo thế. Nếu không đúng thì người lột bỏ tấm mặt nạ rỗ chẳng rỗ chịt để lộ chân tướng ra.

Tư Không Trích Tinh nói:

-Cái đó không được.

Tqdp hỏi:

-Sao lại không được ?

Tư Không Trích Tinh đáp:

-Nếu để cô nương ngó thấy, Lục Tiểu Phụng lại đòi tỷ thí nhào lộn với tại hạ. Lần trước tại hạ đã bị điên đầu ngắt xủ. Tại hạ không dám lãnh giáo lần thứ hai nữa.

Thượng Quan Đan Phụng đỏ mặt lên không nhịn được, bật tiếng cười khúc khích.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Những bàn tay này của ia vậy ?

Tư Không Trích Tinh đáp:

-Đó là những bàn tay của bọn người phóng hỏa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Người đuổi kịp bọn chúng ư ?

Tư Không Trích Tinh đáp:

-Tại hạ đã hóa trang làm Triệu đại ma tử mà có kẻ phóng hỏa đốt nhà hấn thì dĩ nhiên tại hạ phải trả thù cho hấn.

Thượng Quan Đan Phụng nói:

-Vì thế mà người chặt tay chúng để từ nay chúng không thể đi đốt nhà kẻ khác được nữa.

-Tại hạ còn chuẩn bị đem bán mười mấy con ngựa của chúng để bồi thường tổn hại cho Triệu đại ma tử.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Bọn chúng đâu rồi ?

Tư Không Trích Tinh đáp:

-Chúng còn ở trong rừng cây bên kia. Tại hạ đặc biệt lưu chúng lại cho công tử.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Lưu lại cho ta làm chi ?

Tư Không Trích Tinh hỏi lại:

-Bọn chúng định đốt chết công tử, chẳng lẽ công tử không muốn chết vất vả lại lịch chúng ?

Mưa rào chẳng khác gì kẻ lãng tử đêm khuya lần vào phòng hương của quả phụ. Lúc đến đột ngột, lúc ra đi cũng mau lẹ.

Sau khi mưa đến rồi, nhất thiết đều ướt át, biến cải. Cây trong rừng được thâm nhuần biến thành xanh biếc. Thi thể đầy máu tươi cũng rửa sạch trơn cơ hồ không kiếm ra vết thương nữa.

Mười mấy người này chẳng còn một ai sống sót. Lục Tiểu Phụng và Thượng Quan Đan Phụng đang mãi coi thi thể người chết thì Tư Không Trích Tinh đã biến mất không thấy đâu nữa.

Lục Tiểu Phụng nằm duỗi dài trong bồn nước nóng nhắm mắt lại. Sau khi tàn thân chàng bị ướt đầm, tìm được chỗ tắm nước nóng là một điều khoan khoái vô cùng.

Vận khí chàng kể ra hãy còn hên lắm.

Bên cạnh là một thùng nước lớn đặt trên lò lửa, nước đang sôi sung sức bốc hơi tỏa ra khắp gian nhà khiến con người thoải mái dễ chịu.

Hoa Mãn Lâu tắm rồi, chắc bây giờ gã đang ngon giấc. Con Thượng Quan Đan Phụng hẳn đã tới Châu quang bảo khí các.

Thượng Quan Đan Phụng tuy chẳng muốn vậy, nhưng cũng riu riu nghe lời, dường như cô rất chịu lòng Lục Tiểu Phụng. Điều này khiến cho chàng rất hài lòng, mới phải, vì chàng hay chịu ý đàn bà mà cũng khoái đàn bà nghe lời mình.

Vậy mà chàng lại cảm thấy có điều không thỏa mãn, tựa hồ bên trong còn chỗ khúc mắc mà không nói ra được khúc mắc vì chuyện gì ?

Diêm Thiết San lúc lâm tử đã thừa nhận những tội lỗi ngày trước. Hoắc Thiển Thanh đã chịu thanh toán nợ cũ.

Công việc Đại Kim Bằng Vương ủy thác cho Lục Tiểu Phụng kể như đã được hoàn thành một trong ba phần, mà chàng đang tiến hành một cách thuận lợi.

Vậy còn điều chi làm cho chàng không thỏa mãn ?

Cơn mưa đã tạnh. Mái hiên thỉnh thoảng nhỏ giọt tí tách. Ngọn gió đêm mới mẻ và thanh khiết thổi lại.

Lục Tiểu Phụng buông tiếng thở dài, quyết định không nghĩ vợ nghĩ vẫn nữa, cố gắng trở nên con người trí túc.

Giữa lúc ấy, bỗng nghe tiếng cánh cửa kẹt mở.

Chàng nghe không lầm. Cánh cửa quả đã bị người đẩy ra.

Nhưng chàng chẳng hiểu mắt mình có trông lầm không ? ...

Chàng ngó thấy bốn cô gái từ phía ngoài tiến vào.

Bốn cô gái nhỏ tuổi mà xinh đẹp. Chẳng những người các cô xinh đẹp, phong độ cũng dịu dàng. Cô nào cô nấy mặc quần áo khít vào mình khiến cho tấm thân mảnh dẻ lại càng tha thướt dễ làm rung động lòng người.

Lục Tiểu Phụng thích nhất là những thiếu nữ lưng thon, chân dài mà lưng các cô này đều bé nhỏ thon thon, chân các cô cũng rất dài.

Bọn thiếu nữ mỉm cười đang hoàng đẩy cửa đi vào tựa hồ không biết trong nhà có chàng trai đang lỏa lồ thân thể ngồi trong bồn nước tắm.

Nhưng bốn cặp mắt sáng ngời của bốn cô lại nhìn chăm chú vào mặt Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng không phải là con người hay e thẹn mà lúc này cũng cảm thấy người nóng bừng. Chàng chẳng cần soi gương cũng biết mặt mình đỏ như gấc.

Đột nhiên một cô bật cười hỏi:

-Nghe nói Lục Tiểu Phụng có bốn hàng lông mày mà sao ta chỉ ngó thấy có hai hàng ?

Một cô khác cười đáp:

-Người còn ngó thấy hai hàng, chứ ta ngay một hàng cũng không thấy.

Cô noi trước người rất cao, cặp mắt phượng nhỏ mà dài. Tuy cô cười mà tựa hồ gương mặt đầy sát khí rùng rợn.

Bất luận là ai cũng nhận ra không phải cô là gái đến thay nước tắm cho nam nhân.

Nhưng cô vẫn tiến vào cầm cái gáo trên bàn mỉm cười nói:

-Dường như nước nguội rồi, ta đổ thêm nước nóng vào cho người.

Lục Tiểu Phụng ngó thấy gáo nước nóng bốc hơi ngùn ngụt, tuy chàng cũng sợ hãi, nhưng mình đang thân thể lỏa lồ ở trước mặt bốn cô gái, chàng không đủ dũng khí để đứng lên.

Một nồi nước lớn đang sôi mà múc dội vào người thì dĩ nhiên không ai chịu nổi.

Lục Tiểu Phụng ngần ngại không hiểu mình nên đứng dậy hay cứ ngồi lì trong thùng tắm. Chàng chợt phát giác ra dù mình muốn cử động cũng không cử động được.

Một cô thủy chung chẳng nói năng gì lại đây về ôn hòa trầm tĩnh đột nhiên rút thanh đoản kiếm dài chừng hơn thước, ánh hàn quang loé ra bốn mặt. Thanh kiếm kề vào cổ chàng.

Kiểm khí lạnh toát khiến cho Lục Tiểu Phụng từ bên tai đến bả vai nổi da gà.

Thiếu nữ mình dài mắt phượng đã từ từ mức nước trong nồi đổ vào thùng tắm, miệng lạnh lùng lên tiếng:

-Ta tưởng người hay hơn hết là nên an phận. Bốn chị em ta tuy ôn nhu văn nhã nhưng trước nay giết người không chớp mắt. Nồi nước sôi sục này mà dội lên mình người thì chẳng chết cũng toát da.

Cô vừa nói vừa mức nước trong nồi.

Nước trong thùng cũng còn rất nóng mà đổ thêm nước sôi vào thì con người chẳng tài nào chịu nổi.

Lục Tiểu Phụng trán toát mồ hôi. Nồi đồng nước sôi mới mức ra một phần tư. Nếu mức hết cả đổ vào thùng tắm thì người ngồi trong thùng ít ra cũng toát hết một lần da.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên bật cười ... cười là thói quen của chàng.

Thiếu nữ mức nước trộn cặp mắt rất hấp dẫn mà lại oai nghiêm nhìn chàng lạnh lùng nói:

-Dường như người trong lòng khoan khoái lắm thì phải ?

Lục Tiểu Phụng trong lòng đang khoan khoái thật. Chàng mỉm cười đáp:

-Tại hạ chỉ cảm thấy rất tức cười.

Thiếu nữ hỏi:

-Tức cười ư ? Điều chi đáng tức cười ?

Thiếu nữ vừa hỏi vừa mức nước lẹ hơn.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười nói:

-Mai đây mà tại hạ nói cho người khác hay lúc mình đang tắm được Nga Mi Tứ Tử đến mức nước cho, nếu có người tin như vậy thì thật là quái sự đáng tức cười.

Nguyên chàng đã đoán ra lai lịch của các cô.

Thiếu nữ mình dài mắt phượng cười lạt nói:

-Không ngờ nhãn lực người còn khá. Đúng rồi ! Ta là Mã Tú Chân.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Vị giết người không chớp mắt kia phải chăng là Thạch Tú Vân ?

Thạch Tú Vân tiếng cười càng ôn nhu, dịu dàng đáp:

-Nhưng lúc ta giết người nhất định phải chớp mắt.

Mã Tú Chân nói:

-Sở dĩ bọn ta không muốn giết người là vì muốn hỏi người mấy câu. Nếu người trả lời cho lẹ thì ta không mức nước sôi ở trong nồi đổ vào nữa. Bằng không ta dội cả nồi vào người đó ...

Thạch Tú Vân thở dài nói theo:

-Khi đó e rằng cả mình người sẽ biến thành người chín.

Tôn Tú Thanh thở dài nói :

-Thịt heo chín còn có thể bán cho hàng thịt. Con người chín e rằng chỉ để cho chó ăn.

Lục Tiểu Phụng cũng thở dài hỏi:

-Dường như bây giờ tại hạ sắp chín rồi, sao các cô còn chưa hỏi lẹ lên ?

Diệp Tú Châu hỏi:

-Hay lắm ! Ta hỏi người : Sư huynh ta là Tô Thiếu Anh có phải đã chết về tay Tây Môn Xuy Tuyết không ?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp:

-Cô nương đã biết rồi sao còn hỏi tại hạ làm chi ?

Mã Tú Chân hỏi:

-Tây Môn Xuy Tuyết đâu rồi ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Tại hạ cũng đang muốn kiếm y. Nếu các cô kiếm thấy y đâu xin cho tại hạ biết với.

Mã Tú Chân hỏi:

-Người không biết thật chứ ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Chỉ khi nào tại hạ đang uống rượu say mới nói dối nữ nhân, còn hiện giờ tại hạ đang tỉnh táo lắm.

Mã Tú Chân nghiêng răng. Đột nhiên cô lại mức nước đổ ra, lạnh lùng nói:

-Ở trước mặt bọn ta người nên nói thực là hơn.

Lục Tiểu Phụng gượng cười hỏi:

-Bây giờ sao tại hạ lại không thành thực ?

Mã Tú Chân hỏi sang chuyện khác:

-Người thiếu nữ cùng đi với người có phải là công chúa ở Kim Bằng Vương triều không ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Cái đó nhất định là đúng.

Mã Tú Chân hỏi:

-Đại Kim Bằng Vương còn sống ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Còn sống.

Mã Tú Chân hỏi:

-Phải chăng lão yêu cầu người đi kiếm Diêm Thiết San ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Phải !

Mã Tú Chân hỏi:

-Lão còn bảo người kiếm ai nữa ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Lão nhân gia yêu cầu tại hạ kiếm Thượng Quan Mộc và Nghiêm Độc Hạc.

Mã Tú Chân chau mày hỏi:

-Hai nhân vật đó là ai ? Sao ta chưa từng nghe nói tới danh tự này bao giờ ?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

-Những danh tự mà cô nương không nghe nói tới e rằng ít ra cũng đến mấy triệu người.

Mã Tú Chân trợn mắt lên nhìn chàng.

Lục Tiểu Phụng lại thở dài nói:

-Tại hạ không mặc quần áo mà cô nương cứ trợn mắt lên dòm ngó khiến cho tại hạ hổ thẹn vô cùng.

Mặt chàng lúc này không đỏ mà mặt Mã Tú Chân lại đỏ bừng lên.

Bỗng cô xoay mình đặt cái gáo múc nước trong tay xuống bàn. Cô vuốt quần áo cho ngay ngắn lại, nhìn Lục Tiểu Phụng khép nép thi lễ.

Thạch Tú Vân cũng buông kiếm xuống.

Cả bốn thiếu nữ xinh đẹp, trẻ tuổi, xiêm áo chỉnh tề, đột nhiên đồng thời nhìn chàng trai thân thể lỏa lồ ngồi trong thùng tắm khom lưng hành lễ. Nếu ai không mắt thấy vụ này thì nhất định không bao giờ lại tưởng tượng có chuyện đó được.

Lục Tiểu Phụng ngẩn người ra. chàng cũng không ngờ bốn cô gái ngang ngược bá đạo lại thay đổi thái độ một cách chóng vánh đến thế ! Lúc trước các cô ương ngạnh bao nhiêu thì bây giờ biến thành lễ mạ bấy nhiêu.

Mã Tú Chân khom lưng nói:

-Bọn đệ tử phái Nga Mi là Mã Tú Chân, Diệp Tú Châu, Tôn Tú Thanh, Thạch Tú Vân, vâng mệnh gia sư tới đây mời Lục công tử giờ Ngọ ngày mai tới dùng cơm. Chẳng hiểu Lục công tử có vui lòng nhận lời chăng ?

Lục Tiểu Phụng ngơ ngác hồi lâu mới nhăn nhó cười đáp:

-Dù tại hạ có muốn chịu lòng đến đâu cũng không thể thỏa mãn được. Tại hạ rất lấy làm tiếc mình không mọc cánh để trưa mai bay tới chùa Huyền Chân trên núi Nga Mi.

Mã Tú Chân toét miệng cười nói:

-Hiện giờ gia sư cũng không ở núi Nga Mi, lão nhân gia đã tới Châu quang bảo khí các để chờ đại giá Lục công tử.

Lục Tiểu Phụng sững sốt hỏi:

-Lão nhân gia cũng đến rồi ư ? Đến tự hồi nào ?

Mã Tú Chân đáp:

-Mới đến bữa nay.

Thạch Tú Vân mỉm cười nói:

-Nếu bọn tiểu nữ không tới Châu quang bảo khí các thì làm sao mà biết được những chuyện xảy ra đêm qua ?

Lục Tiểu Phụng lại cười. Dĩ nhiên chàng cười gượng.

Mã Tú Chân nói:

-Công tử vui lòng nhận lời, bọn tiểu nữ không dám quấy nhiễu nữa. Vậy xin cáo biệt.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Các vị không còn điều chi hỏi tại hạ nữa ư ?

Mã Tú Chân lắc đầu mỉm cười, thái độ rất ôn hu lễ mạo, dường như đã quên hết vừa rồi toan luộc chín người.

Diệp Tú Châu tương đối thành thực hơn. Cô không nhịn được cười nói:

-Bọn tiểu nữ từng nghe đại danh của Lục công tử đã lâu, nên phải nhân lúc công tử tắm gội mới dám tìm vào.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp:

-Thực ra các vị tùy tiện muốn đến lúc nào cũng được và tùy tiện muốn hỏi điều gì tại hạ cũng không cự tuyệt.

Thạch Tú Vân chớp mắt hỏi:

-Thực tình Lục công tử không bức mình chứ ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Ừa ! Sao tại hạ phải bức mình ? Trái lại, tại hạ lấy làm khoan khoái muốn chết.

Thạch Tú Vân ngơ ngác hỏi:

-Bọn tiểu nữ đối xử với công tử như vậy mà công tử còn khoan khoái ư ?

Lục Tiểu Phụng cười hì hì. Lúc này chàng cười thật sự đáp:

-Chẳng những tại hạ lấy làm khoan khoái mà còn rất cảm tạ các vị cô nương đã đem lại cho tại hạ một cơ hội rất tốt.

Thạch Tú Vân không nhịn được hỏi:

-Cơ hội gì ?

Lục Tiểu Phụng thủng thẳng đáp:

-Lúc tại hạ tắm rửa các cô sẵn vào được thì khi các cô tắm rửa tại hạ cố sẵn vào dĩ nhiên các cô cũng không nổi nóng. Đó là cơ hội bằng vàng ít người chụp được. Sao tại hạ lại chẳng cao hứng ?

-----oOo-----